

ГОДИНА III.

БРОЈ 13.

НЕДЕЉНИ ЛИСТ

ЗА ЦРКВЕНО-ПРОСВЕТНЕ И АВТОНОМНЕ ПОТРЕБЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ МИТРОПОЛИЈЕ КАРЛОВАЧКЕ.

СА БЛАГОСЛОВОМ СВЕТОГ СИНОДА.

Власник: СРПСКИ ПАТРИЈАРХ ГЕОРГИЈЕ. — Уредници: СЕРГИЈЕ ШАКРАК-НИНИЋ и САВА ПЕТРОВИЋ.

У НОВОМ САДУ 28. МАРТА 1893.

ЗВАНИЧНИ ДЕО.

С .бр. 363 ex 1892.

НАЈПОНИЗНИЈА ПРЕДСТАВКА СРПскоГ ПРАВОСЛАВНОГ НАР. ЦРКВ. САБОРА

ЊЕГОВОМ ЦАРСКОМ И АПОСТОЛ. КРАЉЕВСКОМ ВЕЛИЧАНСТВУ

ФРАНЦУ ЈОСИФУ I.

КОЈОМ МОЛИ ЗА ПРЕВИШЊУ ПОТВРДУ „УРЕДБЕ О ДОТАЦИЈИ ИСТОЧНО-ПРАВОСЛАВНОГ СРПскоГ ПАРОХИЈскоГ И МАНАСТИРСКОГ СВЕШТЕНСТВА, ЕПИСКОПА, АРХИЕПИСКОПА КАРЛОВАЧКОГ И МИТРОПОЛИТА-ПАТРИЈАРХА СРПскоГ“.

Ваше царско и апостолско краљевско Величанство!

Господару Наш Најмилијостији!

(Свршетак.)

Измине околности, у којима се налази источно-православни српски народ у горњокарловачкој епархији са својим особеним економским одношајима, изискивале су вазда: да се за ову епархију донесу друге и одвојене одредбе у погледу наплате дотације парохискога свештенства.

У епархији горњокарловачкој примало је парохиско свештенство од давнашњих времена своју плату из касе политичких општина; тамо је постојала већ одавна и међусобна солидарност своју општина у погледу наплате пароха. О тим ванредним

околностама водио је рачуна верно-одани сабор од год. 1864—65, оне су добиле свога израза у одредбама превршњег отписа Вашег Величанства од 10 авг. год. 1868, на њих су се обазирали сви познији сабори у својим уредбама, које су ради уређења свештеничке дотације доносили — на њих је морао да се обазре и овај верно-одани сабор у предложеној уредби.

По најпонижније поднесеној уредби служиће у горњокарловачкој епархији као извор за подмирење свештеничке плате: а) прирез од 20 новч. по ралу земље; б) 10⁰/₀ од тециварине III. и IV. разреда и од порезе на камате и ренте; в) годишња субвенција из јерархијског фонда и г) станарина, коју плаћа дотична црквена, општина, ако нема пароксијскога дома. Све ово разрезује црквена општина споразумно са одбором цркв. општине, а прибирају исте политичке области, које прибирају и државни порез, па предају надлежној котарској области ради месечне исплате свештенства. (§. 21.)

Пошто је уредбом овом зајемчено пароксијском свештенству, да ће како плату своју тако и накладу за сесију и стан примати месечно у напред, то је у хатар ове уредне наплате уређено и то: да је црквена општина дужна најдаље до 1. новембра сваке године да распореже пароксијски прирез за идућу годину. Ако би која општина пропустила да то учини, учиниће то на пријаву дотичнога пароха надлежни епархијски административни одбор на основу последњег разреза и на трошак небрежљиве општине.

Пароксијални прирез побираће по овој уредби редовно црквене општине у своме делокругу и преко својих автономних органа, а у оним општинама, где су прирез тај до сада прибирале политичке општине, прибираће га оне и даље. Заостатак доспелог и до одређеног рока неуплаћенога пароксијског приреза наплаћиваће одбори црквених општина заједно са овршбеним трошковима присилним путем преко политичке области.

Овим овде изложеним, а у самој уредби подробније обележеним начином мислио је верно-одани сабор овај, да ће пароксијском свештенству обезбедити не само пристојну дотацију, него и зајемчити му, да ће оно дотацију ту у одређеном износу свагда на време и потпуно примати, те ће отуда онда моћи своје и својих породица животне потребе пристојно и уредно подмирити и тиме вољно и одушевљено своме узвишеном позиву служити.

Но да би исто пароксијско свештенство, које својим топлим молитвама и вредним душестаратељским радом подржава и унапређује религиозно-морални осећај — ову најпоузданију основу сваковрснога напредовања — у своје пастве могло без тешке брига погледати на оне дане старости, када буде у вршењу своје узвишене и свете дужности клонуло и изнемогло, побринуо се верно-одани сабор овај одредбом: да пароксијско свештенство то и дотле, док се за њега и породицу му не оснује посебна мировинска заклада, прима по годинама службе одређену потпору из јерархијскога фонда, да се породици пароховој у случају смрти његове пружи помоћ уживањем половине пароксијских прихода за време од године дана.

Пошто је напосок уредбом овом нормирано и често пута препорно питање уживања огрева, изречено је начело: да садашњи пароси и системизовани помоћници, који уживају већу плату, но што је овом уредбом уређена, имају исту и даље уживати и то из оних истих извора, из којих су је до сада уживали, и одређено је напосок и то: да оставине оних свештеника, који немају деце ни родбине а умру без опоруче, по одбитку погребних трошкова и евентуалних дугова, припадну епархијском фонду дотичне епархије

Ваше царско и апостолско краљевско Величанство!

Одлукама верно-оданог сабора од год. 1864 и 65, потврђенима најмилостивијим и превршњим отписом Вашег Величанства од 10 авг. 1868 одређено је под одсеком V. lit. A., да су добра појединих источно-правосл. српских манастира црквено-народна добра и да половина сувишка што претече преко годишњег расхода ових добара долази

У фонд манастирски а друга половина да улази у нар. црквени клирикални фонд на просветне цели.

Да би се ови прилози реченим фондовима на њихове тако важне цели обезбедили, држао је верно-одани сабор овај, да је један од начина и тај: да се одреди стална дотација манастирском свештенству, које та манастирска добра и обделава и ужива.

У то име донесена је у глави II-ој ове најпонижније поднесене уредбе одредба: да манастирско свештенство ужива, осим стана, издржавања, потребне послуге и подвоза још и годишњу личну пристојбу и то: а) манастирски настојатељ, ако је архимандрит 1200 фор., ако је игуман 600 фор.; б) намесник 400 фор. и в) сваки брат по 200 фор. из манастирске благајне и да се исте пристојбе могу у недостатку средстава и смањити.

У смислу 27. §. I. В. превишњег отписа Вашег царског и апостолско-краљевског Величанства, као и по гласу 2 тачке §. 19-ог устројства српског нар. цркв. сабора од 14. маја 1875. позван је верно-одани сабор овај, да установи статут, како о дотацији епархијских епископа, тако и о дотацији митрополита патријарха српског.

Епархијски епископи српске митрополије делили су до сада по одредбама вишехваљеног превишњег отписа Вашег Величанства за њих прикупљени и у српски нар. цркв. неприкосновени фонд унесени верозаконски принос, као и приходе комасованих епископских добара међу собом подједнако — но наредба ова имала је да важи само дотле, докле се не буде могла дотација епархијских епископа у цифри определити.

Верно-одани сабор овај установио је у глави III-ој ове своје најпонижније поднесене уредбе: да дотација српских епархијских епископа износи у цифри 12.000 фор. годишње, да се иста подмирује из укупних прихода комасованих добара српских православних епископија а у колико ови приходи не би били довољни, да се горња дотација допуни из прихода срп. нар. цркв. неприкосновеног фонда.

Осим ове дотације у готовом новцу, која означеним износом својим одговара високом и одличном положају епископа у цркви и у држави, уживаће исти бесплатан стан у епископским резиденцијама, приходе од кућних башта, винограда и воћњака.

Поред ових и оволиких прихода стављено је уредбом овом епархијским епископима у дужност, да осим кућарине плаћају из свога порезу и све јавне терете на своју дотацију као и на све оно, што осим своје дотације бесплатно уживају.

Напокон при одређивању епископске дотације задржано је и овом уредбом и даље у крепости оно вишестолетно црквено правило: по којем је епархијским епископима слободно за случај смрти само с половином свога стеченог имања с одбитком потребних трошкова и дугова располагати а друга половина има да припадне на равне делове народно-црквеним фондовима — неприкословеном и клирикалном, којима по одбитку потребних трошкова и евентуалних дугова припада исто тако половина епископске оставине, ако исти умре, а није са половином имања свога расположио.

Према потреби, која се често пута указивала, одређено је уредбом овом и то: да епископски заступник, који привремено управља епископијом, док је столица епископска упражњена, прима осим слободног стана и потпуног издржавања још 200 фор. месечно у име награде за труд свој а из нар. цркв. неприкосновеног фонда.

Верно-одани сабор овај придржавао се при одређивању дотације источно-православног српског митрополита и патријарха одређења превишњег отписа Вашег Величанства од 10. авг. 1868 и оставио је одредбама у глави IV-ој ове најпонижније поднесене уредбе митрополита патријарха у пуном уживању свих нар. цркв. митрополитских добара и прихода, што припадају основном имању архиепископије и митрополије, како би исти као врховна поглавица источно-православне цркве у земљама угарске круне могао ово највише црквено достојанство достојно представљати и узвишеним и племенитим позивима и дужностима свога високог положаја у цркви и држави вазда вољно и ревносно одговарати.

Но како је овом верно-оданом сабору и то познато, да су многи блажено-покојни српски митрополити и достојни архијереји и у старије доба, када приходи од митрополитских добара нису били тако обилни — доприносили знатне жртве на олтар просвете свога рода, а у прилог културноме напретку отаџбине, то се угледом на те и такве узвишене примере могла уредбом овом ставити та племенита обвеза: да митрополит-патријарх има од својих прихода односно од доходака митрополитских добара уплаћивати годишње 24,000 фор. у клирикални фонд а на издржавање богословског семеништа.

По себи се разуме а одређено је и нарочито, да ће горње наређење важити тек по упражњењу митрополитске патријаршке столице за будуће митрополите и патријархе.

Пошто приходи скопчани са митрополитским достојањем стављају свагдањем митрополиту патријарху довољно материјалних средстава на расположење, то је уредбом истоме стављено у дужност, да има резиденције своје у доброме стању одржавати, годишње оправке на истима о свом трошку извршивати и да има исто тако из свога плаћати порез и сносити све јавне терете на сва народно-црквена добра митрополијека.

Подобно одредби, задржаној у предмету оставина епископских освештано је исто вишестолетно црквено правило, по којем је и архиепископу карловачкоме и митрополиту патријарху српскоме слободно за случај смрти своје да расположи само са половином својега стеченог имања, од којег се пре свега погребни трошкови и дугови одбити имају — а друга половина оставине архиепископа и митрополита патријарха припадаће увек нар. цркв. неприкосновеноме фонду. Умре ли пак архиепископ карловачки и митрополит-патријарх српски без да је учинио расположење са половином свога стеченог имања за случај смрти своје — то ће цела оставина његова по одбитку дугова и погребних трошкова припасти нар. цркв. неприкосновеном фонду.

У најпонижније предложеној уредби установљено је напокон и то: да за време, док је столица митрополита-патријарха упражњена, иду сви приходи митрополитских добара, по одбитку свих трошкова, у нар. цркв. неприкосновени фонд, из којег место-заступник митрополита патријарха, за време, док је митрополитска патријаршка столица упражњена, добија осим слободнога стана и потпуног издржавања месечно хиљаду фор. награде.

Пошто је најпонижније поднесеном уредбом подмирена дотација целокупног ист. православног српског мирског и монашког свештенства, епископа и митрополита-патријарха српскога, то је завршном одредбом исте изречено и то, да се стављају ван крепости све одредбе досадањих уредаба, које са овом уредбом стоје у противности. —

Ваше царско и апостолско краљевско Величанство!

Господару Наш Најмилостивији!

Најпонижније потписани вазда верно-одани сабор овај уверен је, да Ваше Величанство настојава вазда будном очинском милошћу својом, да се стручно знање, добра воља и истрајни труд, уложен на пољу јавног општекориснога рада, а према превизијним интенцијама Вашег Величанства највишом могућом мером награди и тиме у постојаности и истрајности утврди — с тога се усуђује надати, да ће Ваше царско и апостолско краљевско Величанство преобилном очинском милошћу погледати и на трудбенике свештеничког реда у опсегу српске митрополије, који по узвишеном позиву и светој дужности својој негују и утврђују у пастви својој љубав Богу и верност владару и земље господару те науком и животом својим, а по заповестима свога небеснога учитеља претходе народу своме као добар пример у свакој хришћанској и људској врлини.

У тој нади припада овај верно-одани сабор Вашем Величанству са том препоручном молбом:

да Ваше Величанство благоизволи верно-оданим сабором овим донесену и најпознију поднесену „Уредбу о дотацији ист. правосл. српског парохијског и ман. свештенства епископа, архиепископа карловачкога и митрополита-патријарха српскога“ својим превишњим краљевским одобрењем освештати и тиме одагнати један тежак облак бриге, која је подједнако тиштала и свештенство и паству — а повратити у интересу вере и морала ону међусобну љубав, слогу и мир, која је Христовој цркви вазда нужна.

Из XXXIV. седнице српскога ист. правосл. нар. цркв. сабора, држане у Ср. Карловцима 30. нов. (10. дец.) 1892.

ВАШЕГ ЦАРСКОГ И АПОСТОЛСКОГ КРАЉЕВСКОГ ВЕЛИЧАНСТВА

ВЕРНО-ОДАНИ

Српски источно-православни народно-црквени сабор:

ГЕОРГИЈЕ БРАНКОВИЋ, с. р.

патријарх — председник.

Стеван В. Поповић, с. р.

саборски перовођа.

Евген Думча, с. р.

потпредседник.

НЕЗВАНИЧНИ ДЕО.

ЗА ШТО И КАКО ТРЕБА НАШЕ СВЕШТЕНСТВО, ДА ПОДУПИРЕ РАЗВИТАК ПЧЕЛАРСТВА

— Иди ко пчелѣ и оубѣждѣ коль дѣлательница естъ, дѣланіе же коль честное творитѣ: еажже трѣдѣвѣ царіе и прости вѣ здравіе оупотреклаютѣ, лювима же естъ всѣми и славна: аире силою и немоцна свѣци (но) премѣдростію почтена произведеса.

Примч. Солом. 6, 8.

Има четрнаест година, како је пружена лепа прилика сваком карловачком богослову, да се упозна са оним божјим створом, који је од памтивека привукао на себе пажњу човечију; са оном животињицом, која „аире силою и немоцна свѣци, (но) премѣдростію почтена произведеса“. (Примч. Силом. 6, 8.); са оном животињицом, која је Израилцу узор вредноће, која трудом својим твори мед, што је опет за Израилца сим-

вол благостања (И сподоух изати ихъ отъ рѣкѣ египетскѣ и извести ѣ изъ земли томъ, и ввести ихъ въ землю благѣ и многѣ, въ землю кипѣщю млекоми и медомъ. Исходъ 3, 8.); која је за старог Грка хранитељка самог бога богова — Дива („Око улаза пећине, у којој се Зеве родио, облетале су пчеле као стражари, а новорођеном Зевеу полагале су мед на уснице“); која је старом Римљану „дар небески“ (Vergil. Georgica IV.); која је старом Словену најомиљенији пратилац домаћег живота. . . .

Четрнаест година је, како — нашем свету познати најбољи пчелар — проф. Јован Живановић предаје са највећим одушевљењем богословима „поезију економије“ — пчеларство.

Овај умени рад Јов. Живановића као апостола рационалног пчеларства неје имао тако широк обим за првих једанаест година, док неје доласком Његове Светости преузвишеног господина

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Географија на патријарашку столицу, а тиме и на врховну власт карловачке богословије, постала ова лепа наука обавезном за све слушаоце.

Предавање ове науке слушаоцима карловачке богословије нема само тај смер, да се слушаоци упознају са животом пчеле и неговањем пчеле, једино на своју корист, већ оно има много већи обзир.

Наш свештеник је у народу и са народом он може највише учинити, да му стадо буде Богу угодно он може највише учинити, да му стадо буде задовољно, да не трпи невоље.

Тај шири захтев, има пред собом у виду и предавање пчеларства на богословији.

После овога само од себе излази, да је сваки свештеник дужан да поучи народ свој овој врло корисној грани привреде. Но дај да изнесемо овде јаснију слику за што је дужан свештеник да ово чини.

Пчела је животињца, која чудноватим животом својим може много да утиче на живот човека.

Св. Писмо са прекором опомиње човека лењивца и упућује га мраву и пчели: „Иди к мраву, лењивче, гледај путове његове и оумудрај. Нема вођа ни управитеља ни господара; и онет прибавља лети себи храну, збира уз жетву пићу своју. Или иди к пчели“ итд. (Прич. 6, 6—9.)

Моралну снагу пчелињег живота и утецај њен на човечији живот нико не одриче, шта више свако и данас, био он пчелар или не, згодном приликом навађа за пример пчелин живот.

Има чак неких људи, који би хтели да примену друштвену организацију пчела као савршену организацију људског друштва! (Писарев, Бихнер. . . .)

Нећу даље, да морим поштоване читаоце овим опћим сведоџбама — прећи ћу на појединости.

У ово пролетње доба кад врба обеси своје златне ресе, кад се одене поље и гора цветом, кад посред те лепоте зазује пчеле грлећи се и љубећи са шарним чашицама, да ли човек, који се нађе ту, може бити равнодушан? Неће ли му и нехотице доћи на уста Давидове речи:

„Икѡ возвеличишася дѣла твоа Господи: вса премѣдростію сотворишъ еси“. Неће ли се сетити Псалмопевчевих речи: . . . вса кѡ тебѣ чаютъ, дати пищѣ ѡмѡ кѡ благо время: давшѣ тебѣ ѡмѡ, соберѡтъ. Ѣвершѣ тебѣ рѣкѣ всаческаа исполнатѣа благости. Ѣврашѣ же тебѣ лице, возматѣтѣа. . . . ?

Човек, који гледа онај неуморан рад пчелин у кошници и ван кошнице, који гледа онај ред и чистоту у кошници, ону слогу, неговање подмлатка и многе друге врлине, неће ли осетити у себи прекор савести, кад он, као створење са највишим опредељењем овде на земљи, види, да неје напреднији, шта више да неје ни дорастао једној малој пчели? Неће ли се тада застидети и под тим утиском и своме ближњем изрећи речи из св. писма: „Иди к пчелѣ и оубѣждѣ, коль дѣлательница естѣ, дѣланиѣ же коль честное творитѣ . . . аще силоу и немоцна сѣщи (но) премѣдростію почтена произведѣса“ — ?

Свештеник као „душестаратељ“ већ из горе наведених разлога дужан је да препоручи, а и да упозна свој народ са пчелом.

Неће ли се зарадовати сваки „добри пастир“, кад види, да му је бачено семе уродило плодом, кад види, да су му они из стада, које је он пчеларима учинио: чисте душе, да су поштени, ваљани и вредни синови народа, добри и мирни грађани, кад види, да је свака кућа пчеларева као кошница, да у њој влада љубав, мир и слога, да је у њој задовољство, — јер ту не тиште невоље; кад види, да су деца пчеларева најбоља, јер су однегована и васпитана у добром духу. . . . ?

Ове добре последице код пчелара скоро без изузетка ће свако увидети, јер онај, ко се ода овако племенитој забави, која га сваким даном весели, хоће ли чинити оно што се противи овоме? хоће ли згодно време употребити на беспослице, хоће ли траћити време у крчмама уз чаше, свирку, карте, неморалне песме и т. д.? — Не!

Сваки онај, који осети радост и уживање, које му пружа пчеларство, тај то чинити неће; неће тај хтети, нити времена имати, да нарушава своје племенито задовољство; он ће у сло-

бодно време да се весели у своме пчелињаку, уз песму својих радилица; тај неће никад запливати у вртлог неморала јер онај, који би више налазио уживања у таквим заба-

вама, тај се неће моћи никад опријатељити са пчелом, тај неће никад ни бити пчелар а тако „изгубљену овцу“ тешко је повратити у безазлено и кротко стадо.

(Свршиће се.)

ПОСЛЕ САБОРА.

(Наставак.)

Заблуда је опозиције у томе, што она држи, да не би виша јерархија могла, и крај садашњег изборног реда, утицати на изборе свештеничких посланика, кад би она имала за то разлога и побуда, које јој се подмећу поводом предложене измене изборног реда, а крај средстава, која им и данашњој њиховој власти и превласти у цркви и свештенству стоје на расположењу.

Могла би. И кад би вође опозиција биле епископи, они би ту власт и превласт и испунили, као што се данас у ступцима својих листа разним инзултима свете свакоме, ко не ће онако, као што они хоће, као што и данас својом штампом изазивају острацизам народни против свакога, ко није с њима. . .

Кад данашњи новинари узвишени и племенити задатак штампе замењују безобзирним експлоатисањем штампе ради постизавања партијских и личних рачуна, те кад у том експлоатисању пресуђују и епископе као експлоаторе црквене власти, томе је једини разлог у оној истини: „wie der Schelm ist, so denkt er“.

Јер су они штампу свукли у низине партијских страсти, они мисле, да би и епископи своју епископску власт свукли у низине људских страсти, те њоме притисак чинили на изборе свештеничких посланика и на рад ових у сабору.

Таквој пак предпоставци нема разлога другог, осим у горе споменутој немачкој пословици.

Од г. 1864 до г. 1872, дакле и онда, кад су свештеници сами бирали своје посланике, било је свештеника у свима саборским странка-

ма. Је ли онда тај начин избора свештеничких посланика стварао сигурне већине јерархији; јесу ли онда свештенички посланици били 25 аутомата, пагода, који су „климали на један миг у повлад“ (по дру Л. Костићу: „у брадоглад“) као што је и др. Медаковић у сабору рекао, а као што се не дрзну др. Медаковић и написати, да би били такви свештен. посланици и од сад, кад би се тај стари начин избора свештеничких посланика опет установио? Је су ли онда свештенички посланици служили интенцијама и намерама државне власти, или су овима служили баш свештенички посланици, које је народ изабрао, служили тиме, што су нам у наслеђе предали аутономију „обезглављену и разривену, секвестровану, прорешетану и подерану“?

А јесу ли од г. 1872 до данас, по садашњем изборном реду изабрани свих 25 свештен. посланика, изабрани, дакле, „вољом народа“, били увек у странкама, које су представљале, по новинарском суђењу, „вољу народа“? Јесу ли били и на прошлом сабору у „општим поверењем целог народа уздигнутој мањини саборској“? Нису.

А који је свешт. посланик оштетио интересе цркве и народа у странци изван, тако званој, народној? Ни један. А који је оштетио тај интерес у овој странци? Сваки. А да ми имамо право, кад то кажемо, потврђује исповест дра Полита: о погрешкама те странке за „пропуштеним приликама“, а и ове му истините речи:

„Ми смо гледали, да наши спољни одношаји црквени буду стављени на темељ што слободнији, што демократскији. Кр. рескрипт од г. 1868 учинио је готово неки преврат у тим нашим одношајима. Ми смо створили по извесним

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

обрасцима, који нису поникли у крилу наше цркве, врло слободоумне и демократске установе“

„Искуство од 25 година није оправдало предпоставку (да би црква и јерархија јачега ослонаца имала у тим установама ојачаном народу), јер демократске установе, особито у цркви, ако су на сувише широком базису (као што је и садашњи изборни ред) хоће да се изопаче на штету цркве и народа“.

Оправданост наше горње тврдње, потврдиће се и опет исповешћу, кад тад, ма којег члана либералне опозиције, ал' свакако ће ју потврдити скоро будућност. А та потврда значиће и опет: кајање ради горког искуства.

А зашто сваки наш рад саборски да резултира: у кајању и са таквим искуством?! Зашто одбацити „устав“ ради неке умишљене бојазни од предложеног начина избора свештеничких посланика?!

Кад виша јерархија пре 1872 г. није хтела ни могла од 25 свештеничких посланика на саборима нашим до г. 1872, калуцити 25 аутомата и пагода;

кад није хтела ни могла чинити ни после г. 1872 до данас, крај све одвисности од ношаја и положаја свештеника према епископима;

онда је сасвим искључено, да ће моћи и да ће имати разлога то чинити од данас.

Ми ту искљученост и немогућност видимо и у овоме:

1. јер не можемо дозволити предпоставку, да би наша виша јерархија, чисто српска, дакле народна, могла постављати у цркви својој и у сабору нашем такове захтеве и тежње, које би штетиле цел црквену, и косиле се са интересима народа; (У просуђивању тих захтева и тежња треба увек делити засебне интересе партајске, од општих интереса црквено-народних.)

2. јер не можемо дозволити ни ту претпоставку, да би наше свештенство, ма кад, и ма под којим околностима, хтело себе ставити у службу таквих захтева и тежња;

3. јер је данас виша јерархија, а и од данас ће већ увек бити, приступачнија мислима

и тежњама свога свештенства, те без онога деспотоког оклопа, кроз који није могао нити пробити њезин осећај љубави очинске и снисхођења према свештенству, нити њојзи доспети реч искреног и оданог свештенства;

4. јер ће свештенство наше све више и јасније хтети и умети разликовати одано и дужно поштовање и каноничку послушност према вишој јерархији од сервилности и пузавости;

5. јер је јавна контрола и критика данас развијена, а у будуће биће све јача;

6. јер је искуство прошлих деценија богато и довољно јасно, и за вишу јерархију и за свештенство;

7. јер је у „уставу“ предложено тајно гласање при изборима свештеничких посланика;

8. јер је бољи, и све ће бољи бити, „одгој и наобразба нашега свештенства“, и јер ће га та — по речима самог барона Живковића — довести до већега знања и до праве самоосвести, и јер ће — по његовим речима а и по закону, који влада у умноме свету — „у вишем знању лежати и његова еманципација од неоправданогa уплива и према горе и према доле“

9. и на послетку, као што рече Др. Максимовић: „што он (свештеник) са народом и од народа живи, те по томе увек ће гледати, да не дође у сукоб са својим народом“*).

Из ових разлога, и оних напред наведених, ми смо уверени, да би избори свештеничких посланика за наш сабор били увек неодвисни и еманциповани од „неоправданих“ евентуалних уплива и утицаја од горе, — ако би их у опште било ма кад — а тако исто рад и држање свештеничких посланика у сабору био би самосталан и неодвисан од „мигова на повлад“, као што ће — ако Бог и ерећа наше цркве, народа и аутономије даде — скоро бити неодвисан и према „доле“, према шефовима партија.

Из тих разлога ми не стрепимо од зло умишљених последица измене изборног реда, а ту измену одобравамо ради оних добрих и општекорисних последица њезиних, о којима смо већ напред говорили.

*) Раауме се, да под „народом“ не треба разумевати новинарске редакције и партије разне.

Познато је нашим пошт. читаоцима, да смо ми у 2. броју овога листа од о. г. управили јавну молбу на све окр. протопресвитере срп. прав. митрополије карловачке, да нам саопште ради публикације у овоме листу најважније статистичне податке о животу и кретању нашега народа у митрополији карловачкој. На ту своју молбу добили смо до сад искане статистичне податке само из арадеког протопресвитерата, а уз то још имамо при рукама податке за бачку епархију, што су их званично поднели окр. протопресвитери бачке епархије својој надлежној епар. власти — а из осталих епархија и протопресвитерата све до данас још никаквих података немамо, и ако смо молили, да нам се исти податци бар до свршетка марта о. г. припошљу.

Први, који се нашој молби вољно и искрено одазвао, јесте вредни и честити окр. протопресвитер панчевачки, преч. г. *Сава Стојишић*, који нам је послао у горњем прегледу лепо груписане статистичне податке о кретању народа у подручном му панчевачком протопресвитерату — а уз те податке писао нам је поштовани г. прота једно лепо, топло и искрено писмо, из којег саопштавамо некоје редове, да се види, како суди о значају прибирања статистичних података један од првих, најспремнијих и најсвеснијих наших окр. протопресвитера. Извадак из писма гласи:

„*Врло је добро, а и преко* нужно, да из статистичких података целе наше митрополије сазнамо већ један пут, како стојимо, те да не лутамо по помрчини и да не градимо куле у ваздуху, као што се то до сад — на жалост и грдну штету нашу — чинило, просто с тога, што нисмо стојали на реалном темељу и нисмо познавали свога гувера, докле се пружа. Наравно, да ови податци нису довољни, да се целокупно наше садашње стање из њих дозна. Ово је за сад тек почетак стварном и истинитом познавању стања народа нашег, но с временом ће се оно прикупљањем нових података све боље и боље сазнавати. *Ми — протопресвитери — треба у тој племенистој и родољубивој намери Вашој, коју са штампањем тих података пред очима имате, да Вас својски пошпомажемо, како би с временом добили на основу истинитих података поштину и праву слику целокупног живота народа нашег. И само ћемо тада стећи чврсту основу и непобитне разлоге за сузбијање оне струје у народу нашем, која преко нас све-*

штенетва као неког незнатног фактора у животу народа нашег хоће да прелази. Треба цифрама показати и доказати праву и истиниту вредност толико развикане народне свести и народне снаге, те да се већ један пут оканемо прецењивати и себе и свог ослонца — будне свести и не знам какве снаге народне. Треба нам сваком приликом износити пред очи статистику народну као најчистије и најверније огледало стања и живота народног, пак ћемо онда знати, шта народу треба и како ће му се помоћи.“

Ко овако схвата важност саопштавања статистичних података о животу и кретању нашега народа — тај онда наравно хита да саопшти податке, који се на подручји му протопресвитерат односе.

И заиста у горњој табlici изложени статистични податци о животу и кретању нашега народа у панчевачком протопресвитерату, у нашим очима више вреде, него ма какав, дивно написани уводни чланак. Јер у горњој статистичној табlici говори се сухим бројевима, колики смо, шта смо и какви смо у једном од највећих наших протопресвитерата — а то нас се и сувише тиче. Горе изложени податци казују нам на жалост, да број срп. прав. народа у панчевачком протопресвитерату опада, јер крајем 1892. год. било је у протопресвитерату свега: 60.179 душа, а по рескриптуалном попису било је у истом протопресвитерату свега 63.563 душе. Дакле у једном од најперсекијех крајева, место да се умножавамо, ми још постепено опадамо. Па ако тако пође, куда ћемо dospети.

Но није то најгрђе зло што полако бројно опадамо. Много су жалоснији бројеви који казују, да је у *панчевачком протопресвитерату крајем 1892. год. било: 500 Назарена, 249 парова несагласних супруга и 534 (!!) пара који у конкубинату живе!*

Поред 500 Назарена у панчевачком протопресвитерату, биће да их има бар толико и у друга два протопресвитерата вршачке епархије, што би износило у целој вршачкој епархији бар 1000 Назарена — на кад се уз то узме, да од прилике 1000 Назарена има у темишварској епархији, а толико ће их најмање бити у архидијези карловачкој, а при томе из података, што их при рукама имамо, знамо, да у *бачкој епархији има свега 1465 Назарена*, баш да узмемо да у другим епархијама нема баш ни једног

Назарена (као што их и неће бити много), не значи ли то — наопако по нас, по цркву и по народ наш, — да *назаренској секци баш ми православни Срби дајемо највећи трибуш!*? Јер баш не давно је у многим јавним листовима саопштено, да по најновијем државном попису *има у целој Угарској свега 6829 Назарена*, те би по томе — наопако и у зао час — излазило као жалостан и ужасан резултат, да смо ми Срби православне вере дали Угарској већу половину Назарена! Дакле 1,000.000 срп. прав. народа одлучио је и одбио од себе, те за навек и изгубио 3—4000 душа, који су назаренском заблудом заражени, и можда за навек за Српство изгубљени — а 16,000.000 осталог становништва других народности и других вероисповести у Угарској не дадоше Назаренима ни толико присталица, колико сами малени српски народ!

Је ли то могуће и је ли то истина? Ако је истина, заиста је кобно и ужасно!! А да ли је истина, видиће се поуздано, кад добијемо податке из свих протопресвитерата срп. прав. митрополије карловачке — јер горњи ужасни рачун оснива се само на конјектурама, које су истина промишљене, али не дао Бог да остану и истините!

А шта да речемо о многим и несаразмерним паровима несагласних супруга — а шта ли тек о ужасном броју дивљих бракова (конкубината) у нашем народу!?

Ето исказ о панчевачком протопресвитерату казује нам грозну истину: *да је 1892. год. у истом протопресвитерату благословљено свега 601 законитих бракова, а у исто време постојало је у томе протопресвитерату свега 783 суиружким неспоразумом или неверношћу обесвећених и насилно развргнутих бракова.* Шта да речемо на то!? Где је ту понос и свест народна!? Куда то води наопако и у зао час!?

Па није тако само у панчевачком протопресвитерату! Тако је и у новосадском, где се 1892. венчало свега 299 пари, а развенчани или у конкубинату живе 377 пари, — а тако је, као

што дознајемо, и у другим некојим нашим протопресвитератима.

Ако ни за што друго, ето бар за то нам је нужна посебна наша црквено-народна статистика, коју хоћемо ми у овом листу да саопштавамо. Нужно нам је, да из ње познамо и дознамо: какви смо, колики смо, какви нисмо и какви треба и какви не треба да смо. Нужно нам је та статистика, да се можемо радовати над радосним појавама — а и да знамо плакати над жалосним појавама у животу народа нашег.

По досадањем нашем немару за оваке ствари ми не знамо да л' нам се треба у опште радовати или плакати над судбином нашом! Тако н. пр. прошла 1892. година била је тужна и жалосна за цео наш народ, јер је које због других болештина које нарочито због дифтеритиса силни наш народ, а особито подмладак смртном косом покошен — па ипак ми као народ у целини не просузили смо за тим губитком, само за то, јер не знадосмо, па и данас не знамо, шта више и не разбирамо, колики је тај наш губитак, а ето статични податци из панчевачког протопресвитерата казују нам, да је прошле године у истоме протопресвитерату преко 100 душа више умрло, но што се родило, — а тако је то, као што дознајемо, било у прошлој години и у многим другим нашим протопресвитерима, као што ћемо ми то доцније изнети и на жалост доказати. Па ипак наш народ у целини нема суза да оплаче и ожали, што му је прошле године неумитна смрт толике душе покосила — те да је тиме поремећена равнотежа у бројном кретању народнога бића и живота. — Ето само нам се казује, за што нам је нужна статистика!

И кад све ово исписасмо, у намери, да покажемо нужду и преку потребу наше црквено-народне статистике, не сумњамо, да ће г. г. окр. протопресвитери, не само због наше молбе, већ из чистих родољубивих побуда вољно похитати, да нам саопште статистичне податке о животу и судби нашега народа у подручним им протопресвитератима — у току 1892. године.

С. Ш. Н.

И С Т А К.

Б Е Л Е Ш К Е.

— (Одликовање Његове Светости преузв. г. Патријарха Српског Георгија.) Његово царско и краљевско апостолско Величанство, премилостиви владар и госиодар наш Франц Јосиф I. изволео је Његову Светост преузв. г. Патријарха Нашег Георгија, уважавајући Његов веран и ревностан рад — одликовати светлим и ванредним одличјем: орденом гвоздене круне првога степена.

Овим највишим и најмилостивијим одликовањем изводело је Његово Величанство одликовати не само Његову Светост, Патријарха Нашег Георгија, већ уједно и цео верно-одани му народ српски, јер кад највиши госиодар земље и државе, одликује светлим одличјем највишу црквену и народну поглавицу, тиме онда уједно одликује и цео верно-одани му народ српски.

Срп. прав. црква и цео народ наш у карловачкој митрополији — примајући са највећим задовољством и неограниченом благодарношћу тај обилни излив владалачке милости на нашег српског Патријарха Георгија, а посредно и на цео народ наш — у радости дочекаше овогодишњи светли празник Васкресења Христова, те на данашњи светли празник шаљу топле и искрене молитве небесноме Творцу: Да Бог поживи Његово царско и краљевско Апостолско Величанство, премилостивог краља и госиодара нашег Франца Јосифа I. Да Бог поживи Његову Светост, светлим краљевским одличјем одликованог Патријарха Нашег, Његову Светост преузвишеног госиодина Георгија Бранковића!

Цела црква и свестан народ наш тумачи премилостиво то одликовање Патријарха Српског Георгија тако, да Његово Величанство, премилостиви краљ наш, одобрава и с признањем прати овај рад нашега св. Патријарха, што га је он у цркви и народу нашем отиочео и преузео. А што Његово Величанство, наш владар и земље госиодар одобрава и признаје — то ће одобрити и признати не само цела црква већ и цео народ наш, који се у традиционалној непоколебимој верности својој према престолу, са владарем и госиодарем својам никада није у опреку стављао.

— (Одликовања). Његова Светост, преузвишени г. Патријарх Српски Георгије, поводом свога одликовања од Његовога ц. и кр. апостолског Величанства за верну и ревностну службу — изволео је у своме делокругу одликовати некоје заслужније свештенике у Архидијезези карловачкој и у епархији бачкој.

Одликовани су насловом протојереја: а) у Архидијезези: г. Димитрије Руварац, парох земунски; и г. Василије Николајевић, парох пришки; б) у бачкој епархији: г. Јован Марјановић, парох лалићски и намесник протопресвитерата сомборског, и г. Младен Јовановић, парох ст. сивачки.

За протопресвитерске намеснике именовани су у Архидијезези: г. Илија Перкаћански, парох вуковарски и г. Јован Јеремић, парох бачиначки; у бачквј епархији: г. Петар Григоријевић, парох деспотсв.-ивански, г. Александар Поповић, парох ст. бечејски и г. Бура Јеврић, парох сегедински.

Црвеним иојасем одликовани су: у Архидијезези: г. Тиша Обрадовић, парох ада-

шевацки и г. *Стеван Шимић*, парох ст. пазовачки; у бачкој епархији: г. *Арсеније Григоријевић*, парох бегечки, г. *Емил Степанов*, парох тителски и г. *Љубомир Кански*, парох кулпински.

Серије Шакраж-Нинић, епарх. бележник бачки и уредник овога листа, одликован је насловом *патријарш. ситћела*.

— (Извештај о раду сједнице епарх. админ. одбора горње-карловачког, држане у Плашком, 25. фебр. 1893.) 1. Молба јереја Л. М. управљена на в. Владу, ради потпоре да направи звоник на цркви у Млакви — повраћена је на траг, по што није инструјирана како ваља. 2. Опоменути одбор глињски, да у свој дјелокруг не увлачи ствари политичко-општинске. 3. Молба пароха д. будаштанског ј. Д. К., да се онамошња парохија повиси са II. на I. разред — одбијена је. 4. Молбу цркв. општине глињске, да се ријеша од ношења таса, одређеног наредбом овогстраном бр. АО. 316 ех 1892., усвојити, само под тим условом, ако се обвеже давати неки извјесни годишњи принос у фонд епарх. благајне. 5. Пароху брлошком јер. П. Рапајићу, одобрен поднесени овамо трошковник, као повјеренику овогстраном у петрази цркв. општине Лучанске. 6. В. Влада доставља овом одбору исказ кр. кот. области у Вргинумосту о неућеривом парохијалу у вргиномоском котару; — уступљена ова ствар високосл. сабор. одбору у Карловцима на уредовање. 7. Уважена молба цркв. општине карловачке, да се диспензира од ношења „таса црквеног“ одређенога споменутом већ горе наредбом с тим нагласком, да сваке године шаље амо 20 ф. у епарх. благајну. 8. Потврђен је избор новог црквено-општ. заступства драготињскога. 9. Наложено је цркв. општини чемерничкој, да своје тражбине што живље укупља, и укупљени новац на приплод у штедионицу улаже, пошто од тога укупљења зависи грађење нове цркве онамошње. 10. Рачуни ман. Гомирја од год 1887.—1891. послати су високосл. сабор. одбору на супер-ревизију. 11. Потврђен је избор црквено-општ. заступства у Швици. 12. Упућена је цркв. општина сјеничачка, да закључи у својој скупштини, ударити намет по порезној форинти, као најправеднијем мјерилу, у сврху поправка парох. зграда, а не по рали земљишта. 13. Потврђен је за црквеноопшт. пред-

сједника у Војинићу прото И. Малобабић. 14. Издат је строг укор цркв. општини сјеничачкој, ради тога, што је искала дозволу, да званичи латиницом. 15. В. Влади препоручена је молба јереја М. Л. да може своју плаћу подизати код опш. поглаварства у Вргинумосту, мјесто у Чемерници. 16. Одобрен је закључак црквеноопшт. сједнице вељунске, о распорезу намета од 20 нов. по порезној форинти, у сврху новоградње парох. стана. 17. Потврђен је за црквеноопшт. предсједника у Петрињи Тошо Томић. 18. А исто тако парох Ј. Шена у Перни. 19. Умољена кр. жупан. област огулинска, да по стручњаку даде бухачки парох. стан прегледати, и односни предлог амо поднијети. 20. Парох радвички, јер. М. Б., пријављује неке неуредности у онамошњој цркв. општини; — издати надлежном окр. проти на извиђење. 21. Узет је на знање извјештај цркв. општине примишљанске о том, да се парох онамошњи ј. Ј. В. опет на ново примио предсједништва исте општине. 22. Молба јереја С. О., да се у парохији жировачкој креира још и друга капеланија — одбијена је. 23. Парох јовански јер. Д. Б. тужи се на неке неуредности у онамошњој цркв. општини; — повјерити пароху петровоселском Ј. Трбојевићу, да извиди и уреди ту ствар. 24. Молба Крњачана управљена на в. Владу, ради потпоре, у сврху новоградње онамошње цркве — одбијена је. 25. На питање цркв. општине сјеничачке одговорено — да путне трошкове ономе, ко увађа свештеника у звање јест дужна намирити дотична цркв. општина из црквене благајне, ће то увађање бива. 26. Издати су рачуни ман. Гомирја на ревизију; а исто тако и рачуни цркв. општине Моравичке. 27. Позвате су цркв. општине, које немају парох. стана, да се обвежу на трајан прирез, док не прикупе нужну своту, да саграде нови парох. стан. 28. Извјештај о прегледању рачуна ријечких — узет је на знање. 29. Одређена извиђења неких нереда у цркв. општини буњићкој. 30. Закључено је сазвати епарх. скупштину дијецезе гор. карловачке за дан 28. априла (10. маја) о. г.

Р. К.

НОВА КЊИГА.

Мала Катавасија. (Одговори и црквене песме, које се поју на недељној, празничкој и пређе освећеној служби, на призивању и опелу) За два дечија гласа (сопран и алт) удесно Тихомир

Остојић, професор срп. вел. гимназије ново-садеке. Нови Сад. Издање авторово 1893. Цена 40 новч. 48 стр. Књига је изашла с благословом Његове Светости г. Патријарха нашег Георгија.

Ми смо ју у овоме листу већ топло препоручили — и не сумњамо да ће г. г. учитељи и катихете похитати, да ову врелу књигу што пре набаве.

ПОШТ. ЧИТАОЦИМА И ПРЕТПЛАТНИЦИМА „СРПСКОГ СИОНА“.

Некоји од пошт. претплатника „Срп. Сиона“, који дуг свој за прошлу годину нису намирили, опоменењени од бивших издавача овога листа, Браће М. Поповића, нешто оштријим тоном, да дуг свој исплате, — налазе се ради тих опомена увређени, те се срде и на уредништво и на садашњу администрацију „Срп. Сиона“, као да би оне оштрије опомене бивших издавача Браће М. Поповића, од овога уредништва, или од садашње администрације листа потицале.

Ми смо на то дужни изјавити, да *уредништво и садашња администрација „Срп. Сиона“ не стоји ни у каквој свези са бившим издавачима овога листа, Бр. М. Поповићима*, осим што се овај лист и данас за готов новац код њих штампа. С тога они наши пошт. претплатници, који добивају опомене ради лањскога дуга од Браће М. Поповића, не треба да се на нас срде, јер не шаљемо им ми оне оштре и опоре опомене, већ лањски издавачи: Браћа М. Поповићи, који можда претерују у оштрини дотичних опо-

мена, али у самој ствари имају право тражити, да им свако плати, ко им што од лањске године дугује.

Као што је у броју 2. „Срп. Сиона“ од ове године објављено, *од почетка ове године преузело је администрацију овога листа само уредништво, те садашња администрација и уредништво одовара само за претилату од ове године*, а уједно и врши дужност, да се лист сваком претплатнику уредно шаље.

Но да би се избегле немиле последице, које долазе од неуредног претплаћивања и плаћања, молимо свакога ко лист овај држи, а претплате до сад још није послао, да нам претилату најдаље за 10 дана пошаље, јер сваком оном, ко дотле не плати, ми ћемо даље шаљање листа обуставити, *већ и за то, да не буде срдне при накнадном потраживању дужне претплате.*

У Нов. Саду, 18. марта 1893.

За уредништво и администрацију „Срп. Сиона“:
Сергије Шакрак-Нинић.

7, 10—10 КЊИЖЕВНИ ОГЛАС.

ТУМАЧЕЊЕ ЕВАНЂЕЉА СА БЕСЕДАМА

ОД Г. АРХИМАНДРИТА ФИРМИЛИЈАНА
У ТРИ КЊИГЕ

подпуно је готово и претплатницима разаслато.

Претплату и даље треба шаљати на подписате.

Цена је целом делу 10 динара или 5 фор.

Ко узме 10 књига, једанаесту добија на поклон.

Београд, 1893.

В. МАРКОВИЋ И ПАВЛОВИЋ,
кројачи цркв. одела

О Г Л А С И.

Бр. 470. ех 1893.

СТЕЧАЈ.

35, 1—3

Овим се расписује стечај на биљешничко и фишкалско мјесто код епархијске управе горње-карловачке.

Дужности, са овим мјестима скончане, означене су у чл. XXXIV привр. уређења епархија од 1871 уз годишњу плаћу од 600 ф. односно 300 фор.

Конкуренти имају своје добро инструиране молбенице предсједништву ове епарх. управе у року од три неђеље, рачунајући од првога уврштења овога стечаја у званичне новине „Српски Сион“ поднијети.

У Плашком, 19. марта 1893.

Михаило,
Епископ.

О Г Л А С.

33. 2—2

Пошто је г. Јован Борјановић, учитељ на 4. разреду српске основне школе Ађанеке, поводом тужбе против њега поднешене ради неморална владања — решењем сл. Епархијског Шк. Одбора Бачког из седнице држане у Новом Саду 4. (16.) марта о. г. Ш. О. бр. 5, 33, 38/18 ex 1893. привремено са свога учитељског звања подигнут (суспендован), то се овим позивају г. г. свршени приправници, који су вољни реченог учитеља у повереној му школи замењивати донде, док се над њиме коначна пресуда не изрекне, да у року од 8 дана, рачунајући од прве публикације огласа овог, председништву месног шк. одбора поднесу своју ваљано инструктирану молбеницу назначивши тачно место свога пребивања, последњу пошту и телеграфично звање (ако се ово у близини налази).

Са местом тим скопчана је половина целе плате, коју горњи учитељ као такови ужива, а која просечно износи 35 ф. месечно

У дужност изабраног спадаће: замењивање суспендованог учитеља у свима шк. уредбом прописаним предметима у повереној му школи; осим тога поучавање шк. деце у црквеном појању, похађање са њима св. Богослужења и држање једне певнице.

Првенство ће имати они, који се одбору лично прикажу; а изабраног ће одбор телеграфичним путем извести о избору, позвавши га да неодложно своје место заузме.

У Ади, 10 (22.) марта 1893. год.

Школски Одбор.

О Г Л А С.

31. 2—3

Овим дајем на знање пречасној господи свештеницима, да сам у мојој помодној и мануфактурној радњи спремио у великом избору, до најбољих врста, штофова за горње и дољне хаљине свештеничке као: **первијена, доскина, дублова, тернова и финог камгарна**, даље сваких каквоћа и боја **свиле, широких појасева** и т. д. Уједно примавам сваку на ручбину, те из првих творница тачно, брзо и јефтино набављам свакоме онакав материјал какав жели, и преко овдашњег вештог свештеничког кројача г. **Илију Вергунског** дајем правити свештеничке хаљине лепо и укусно.

Умољавам с дубоким поштовањем пречасну г. г. свештенике, да би доброту имали посетити ме, или писмено на мене се обратити, а ја у напред изјављујем, да ћу свакој жељи мојих муштерија потпуно одговорити.

У Сомбору, марта 1893.

С поштовањем

Милан Д. Пандуровић.

С Т Е Ч А Ј

22. 3—3

Е. 215.

I. 67 ex 1893.

Ради попуњења упражњеног парохијског места у **Перлезу** са платом друге класе.

Молитељи имају своје ваљано инструктисане молбенице путем својих власти, најдуже до 15. (27.) априла 1893. овој консисторији послати.

Из седнице епарх. Консисторије у Вршцу 22. фебруара (6. марта) 1893. држане.

Епархијска консисторија вршачка.

С Т Е Ч А Ј

21. 3—3

Е. 182.

I. 63.

Ради попуњења упражњеног места протопресвитерског капелана у **Вршцу**, са којим је плата од 400 ф. и уживање једне половине парохијске сесије скопчана.

Молитељи имају своје ваљано инструктисане прозбе путем својих власти, најдуже до 15. (27.) априла 1893. овој консисторији послати.

Из седнице епарх. Консисторије у Вршцу 22. фебруара (6. марта) 1893. држане.

Епархијска консисторија вршачка.

С Т Е Ч А Ј.

27. 2—3

На упражњено место пароха у **Угриновци** са платом IV. разреда, овим се отвара стечај.

Који желе место то получити, имају своје ваљано устројене молбенице, ако су из стране епархије путем своје надлежне консисторије, иначе путем надлежног им протопресвитера до конца априла о. г. овамо поднети.

Из седнице консисторијалне у Карловци 2. (24.) марта 1893. држане.

Архијидезална консисторија.

С Т Е Ч А Ј.

19 3—3

К. 40.

ex 1893.

Расписује се стечај на упражњену парохију П. разреда у **Мартоношу**.

Компетенти имају своје добро инструктисане и довољно биљеговане молбенице путем својих предпостављених власти поднети потписаној консисторији најдаље до 15. маја 1893. године.

Из консисторијске седнице епархије бачке, држане у Новом Саду 27. јануара 1893.

Консисторија Епархије Бачке.

С Т Е Ч А Ј

20. 3—3

Е. 174/196.

I. 59.

Ради попуњења парохијског места у **Алибунару** са платом пете класе.

Конкуренти имају своје ваљано инструктисане молбенице путем својих власти, најдуже до 15. (27.) априла о. г. овој консисторији послати.

Из седнице епарх. Консисторије у Вршцу 22. фебруара (6. марта) 1893. држане.

Епархијска консисторија вршачка.

WWW.UNILIB.RS
У
Н
И
В
Е
Р
С
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

ЛИЦИТАЦИОНА ОБЈАВА.

818¹/₂ катастралних јутара ораће земље и 10 катастралних јутара ливаде, издаваће се у манастиру Бездину 4. (16.) априла 1893. год. путем јавне лицитације под аренду.

Лицитациони услови могу се увидети код доленотписане манастирске управе.

У манастиру Бездину, 13. (25.) марта 1893.

УПРАВА МАНАСТИРА БЕЗДИНА.

34. 1—2

СТЕЧАЈ.

29. 2—3

На место личног помоћника у Буђановци са беривом половине парохијалне плате I. разреда и ¹/₄ сесионалних плодова овим се отвара стечај.

Компетенти имају своје устројене молбенице до конца априла о. г. подписаној консисторији поднети.

Из седнице архид. консисторије у Карловци 2. (14.) марта 1893. држане.

Архидијезална консисторија карловачка.

К. бр. 108/1893.

ЕДИКТ.

32. 2—3

На бракоразводну тужбу Исидора Павловића, становника Срп. Падејског, против супруге му Јулке Павловић рођ. Попов, која је незвано куда у свет одбегла, овим се именована Јулка позива, да у року од 60 дана, рачунајући од првог уврштења овог едикта консисторији овај или лично предстане, или место свога садањег пребивања обзнани, јер ће у противном случају ова брачна парница и без ње по постојећим законима довршена бити. —

Из конз. седнице држане у Темишвару 19. јануара 1893. год.

Епархијска консисторија темишварска.

„Српски Сион“

излази сваке недеље на великом табуку.

Цена му је: За Аустро-Угарску, Босну и Херцеговину на годину 4 фор., на по године 2 фор., а на четврт године 1 фор. За стране земље: на годину 5 фор. Из Србије прима претплату књижара В. Валожита у Београду.

Поједини бројеви стају 10 новчића.

СТЕЧАЈ.

30. 2—3

Ради попуњења упражњеног места конси-сторијалног фискала архидијезезе карловачке са годишњом платом од 300 фор. а. вр. овим се отвара стечај.

Компетенти имају своје устројене молбенице до конца априла о. г. подписаној консисторији поднети.

Из седнице архид. консисторије у Карловци 2. (14.) марта 1893. држане.

Архидијезезална консисторија карловачка.

Бр. 206.
ЕК. 57. ex 1893.

СТЕЧАЈ.

25. 2—3

На парохију III. разреда, Требињу, у протопресвитерату будаштанском, расписује се стечај.

Интеркалара нема. Рок пријавама до св. Бурђа.

Из сједнице епарх. консисторије, држане у Плашком, 26. фебруара 1893.

Епарх. консисторија горњо-карловачка.

Бр. 194.
ЕК. 73. ex 1893.

ЕДИКТ.

26. 2—3

Катица, жена Павла Бибића, учитеља на срп. нар. вероисповједној школи у Петрињи, у жупанији загребској, која је свога законитог човјека оставила и у свијет отишла, позивље се овијем, да се у року од три мјесеца од данас, или писмено или главом, овој консисторији пријави; иначе ће се и без ње, у бракоразводној парници, коју је, против ње супруг јој Павло подигао, по закону даље поступати.

Из сједнице епарх. консисторије, држане у Плашком, 26. фебруара 1893.

Епарх. консисторија горњо-карловачка.

СТЕЧАЈ.

28. 2—3

На упражњено место пароха у Мали Радници са платом VI. разреда, овим се отвара стечај.

Који желе место то получити, имају своје ваљано устројене молбенице, ако су из стране епархије путем своје надлежне консисторије, иначе путем надлежног им протопресвитера до конца априла о. г. овамо поднети.

Из седнице консисторијалне у Карловци 2. (14.) марта 1893. држане.

Архидијезезална консисторија.

Претплата, огласи, стечајеви, рекламације

и сви рукописи шаљу се г. Сергију Шакрак-Нипићу, уреднику „Српског Сиона“ у Нови Сад. За огласе, објаве и стечајеве плаћа се 10 новч. од једног реда ситних слова, а за жиг сваки пут по 30 новч. — Неплаћена писма се не примају. — Рукописи се не враћају.